

MARÇ DE 2017

17 - Entrevista

Catalunya

, cantautor italià

“Les gires em permeten de reconèixer-me en un públic, que com jo, no es reconeix en aquesta societat cínica i ferotge”

DE ANDRÉ
*“lottavanq così”
 come si gioca...”*
 INIZIO ORE 21.30
OPEN PUB
 SOTTOSCRIZIONE
 3 EURO
SABATO
1° OTTOBRE
HIRARDATO
 TORIO
 VIA OSTUNI 9
 ZONA PRENESTINO-QUARTICCILO
 TRAM 14 - BUS 451
 WWW.TALPALA.BLOGSPOT.COM
 LA TALPA

interessada en la seva essència de poeta veritable. Sobre tot perquè Fabrizio era un home que cantava i s'aproximava a les injustícies i el malestar quotidià de la gent més senzilla.

L'any vinent ja farà 18 anys que ens va deixar Fabrizio. Jo m'he proposat seguir la seva tasca i per què no oferir una cultura diferent a aquests joves d'ara, en temps de dictadura econòmica i sobretot de dominant comunicació, en que molts s'acontenten d'una realitat virtual.

• Com et defineixes actualment? Cantautor podria ser una definició, ens la pots ampliar? Bé, és clar que escric les meves cançons i podria definir-me com cantautor. Però avui dia hi ha molt poc espai per a qui no s'acontenta de donar només el que es demana. Millor s'exigeix! He llegit munts d'entrevistes a qualificats cantautors del passat i encara en activitat: totes es conclouen de mateixa manera: "si haguéssim començat avui, no hauria estat res de nosaltres". Doncs llavors, on està el públic? On la Societat del humans que aspiren a l'Art com a moment de bellesa barrejada amb coneixement i justícia? Em limito a definir-me com un home en recerca, que sempre ha menjat pa, música i poesia, secundant a aquesta urgència com puc.

• Com ens pots definir a Fabrizio De André? Per a mi Fabrizio ha estat indubtablement un mestre. Cada un de nosaltres es tria els seus antecessors. Fabrizio pertany a una molt antiga tradició, que deixa viatjar juntes lletra i música, cantant alegries i tristeses. Cantant a alguna cosa o a algú que mereix no ser oblidat. Avui en dia, ningú a Itàlia pot tractar la cançó renegant de la seva herència. També cal afegir que Fabrizio més que un poeta, i encara més que un músic, era un home de forta personalitat i visió del món. Coherent fins al final amb la seva personalitat gens hipòcrita.

• Com et resulta aquest recorregut per bona part d'Itàlia donant a conèixer les seves cançons? Per tota Itàlia! Em falta solament la regió de Vall d'Aosta, que és a dir gairebé França. Mira, jo no tinc empresari i tampoc em va treballar amb agències de l'espectacle. Quan vaig a un lloc és perquè em criden. Suposo que, d'alguna manera, els arriba la veu que hi ha algú que interpreta amb validesa De André. Per tant, definiria aquest llarg recorregut com un gest de sana rebel·lió. Això em permet com a artista de reconèixer-me en un públic, que com jo, no es reconeix en aquesta societat cínica i ferotge. Una societat, que dia rere dia, s'assembla més a un conglomerat d'insectes, condemnats a una comunicació d'una sola funcionalitat.

“Les gires em permeten de reconèixer-me en un públic, que com jo, no es reconeix en aquesta societat cínica i ferotge”

Carlo davant la tomba de Pasolini

• I en aquest treball que queda de tu, en aquest camí del cantautor de vegades solitari davant del micro i el públic, en definitiva que és de Carlo Ghirardato al costat de Fabrizio De André?

“Omnia mea mecum porto”, deien els antics romans. De mi queda tot el que porto: la meua veu, la meua cultura, la meua història individual i una gran memòria dels esdeveniments de la nostra societat, a partir dels anys setanta. Mai he perdut un sol moment de reflexió col·lectiva que Fabrizio, al llarg de la seva activitat artística, ens va oferir a tots. Per aquesta banda, he de dir que va tenir molta utilitat la lectura del llibre “De André talk - entrevistes i articles de crònica de l'època”.

He tingut ocasió i plaer de conèixer personalment a Claudio Sassi i Walter Pistarini, els dos que han editat aquest preciós llibre. Per tornar ara a la teua pregunta, “el que és de la meua”, podria contestar-te: la meua veu, i perquè no, també la meua ànima. No és senzill per res fer-se “mèdiu” d'un missatge d'autèntica comunicació; intèrpret de Fabrizio amb la seva mateixa tensió ètica i estètica. Així a Itàlia, moltíssima gent recorda la capacitat de “xaman” que tenia Fabrizio amb la seva veu. No serà de broma que hi va haver un temps en el qual es va deixar anomenar “cua de llop”, com si fos un natiu americà; a més a més que jo sóc perfectament conscient que si Fabrizio ha mort, encara existeixen les mateixes insuficiències socials per continuar el seu camí.

• “Ora che il cielo ai bordi le ha scolpito” (“Ara que el cel s'ha llaurat el seu contorn”) Bé, veig que has escoltat el meu treball discogràfic del 2005. Aquest títol l'he extret d'una

cançó que Fabrizio va dedicar al poeta Pier Paolo Pasolini: “Una storia sbagliata”. És clar, no és una casualitat. Quan el poeta i director Pasolini el 1975 va caure assassinat, Fabrizio algun temps després va comentar el trist esdeveniment amb aquestes precises paraules: “el seu homicidi va ser com l'apagada d'un far ... la seva mort ens deixà orfes”.

Mark Harris, que va ser el director artístic de l'última tournée de Fabrizio (1998), em va explicar un cop, un fet molt significatiu. El 1980, mentre treballava a la realització discogràfica del disc “L'India” (1981), Fabrizio el va portar davant de la seva llibreria, i mostrant-li totes l'obres de Pasolini, va comentar: “aquest home ho ha comprès tot”.

• Has actuat alguna vegada cantant a Espanya, a Barcelona, Madrid o altres ciutats? Suposo que t'agradaria transmetre el significat de les lletres de Fabrizio en aquestes ciutats? Encara no! Vaig tenir oportunitat d'una tournée a Suïssa, organitzada pel C.I.R.A. de Lausanne i també Alemanya, on he actuat almenys cinc vegades. M'agradaria molt transmetre lletres i música de Fabrizio també a Espanya. Seria per a mi com intentar tocar a prop de Federico García Lorca quan afirmava en la seva conferència “Juego y teoría del duende...el duende del interprete, y esto es interesante, crea una nueva maravilla que tiene en la apariencia, nada más, la forma primitiva”.

• Carlo t'asseguro que ha estat un plaer parlar amb tu i acabar aquesta entrevista no solament parlant de Fabrizio si no també del mestre Pier Paolo Pasolini i de Federico García Lorca, i tinc que dir-te que he tingut moments en que se m'ha posat la carn de gallina; en fi, espero que tinguis la oportunitat de vindre a Barcelona o a on sigui per poder gaudir de les teves cançons i les de Fabrizio.